

[kísvárdai.lapok]

XIV. évfolyam 6. szám – 2012. június 28., csütörtök

Dukász Péter, Elor Emina, Ábrahám Irén (Fanny és Alexander)

„Én, ha lehet, üres tereket használok, kevés díszlettel és minimális külső eszközzel, kevés zenével és semmi »hangulati elemmel«, tudniillik ha a színészek nem tudnak hangulatot teremteni, azt semmi sem pótolhatja. Az a célkitűzésem, hogy a színészen összpontosuljon minden.”

[tartalom]

- 2. old.: A szakmai beszélgetésről [reflekt]
- 3. old.: Fesztivál-hangulat [reflekt]
- 4. old.: Fanny és Alexander, Újvidéki Színház [fókusz]
- 5. old.: Az úr vadászni jár, Városi Színház, Kézdivásárhely [fókusz]
- 6. old.: 10, Kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Színház és Televízió Kar [fókusz]
- 7. old.: Interjú Bíró Józseffel [magam.magam]
- 8. old.: Sms-fal [távolból]

Dávid Péter, Gulácsi Zsuzsanna (Az úr vadászni jár)

[reflekt]

Aha, persze, ez csak mese

A távolba utazunk el. Át. Ide Kisvárdára. Aztán itt is távolságokkal találkozunk, néha a Várszínház is messzibbnek tűnik, ha megnézzük a műsorfüzetben, mi következik. Holott itt van, alig egy utcányira. Mi is így vagyunk, alig egy határ választ el bennünket egymástól, mégis történnek **nyelvi** áthidalhatatlanságok, félreértelmezések a színházi nyelvben. Ez így is van rendjén. Ismerkedni jövünk, beszélgetni. Találkozni kevesebben jönnek.

A haldokló fesztiválok problematikája. Szeretnék egyszer olyan helyre menni, ahol kezdés van, elindulás. A régi sztorik meghallgatása is rendben van, csak szétnézek napjában többször is a büfén, előcsarnokon, s arra gondolok, hogy ezek nem történtek meg. Mind **legendák**.

Ez nem azt jelenti, hogy nincs nyüzsgés, csak a teret megtöltő emberek mind más indokból tartózkodnak itt. Sörsátrak, rockmaraton, strand és az EB. Vannak, akik csak tartózkodnak.

„Ezelőtt máshogy volt”, mondják, nem csak itt, más fesztiválon is eleget. Jó lenne tudni, mi az a máshogy, vagy mit lehet tenni ez ellen, hogy az újabbak is, mint én, megtapasztalhassuk a **máshogyant**. Valószínűleg nem kapom meg a receptet, ami elárulja, hogy hova kallódott el az íz, vagy lekvár, vagy dzsem. Már az is eszembe jutott, hogy én hordok magamban egy átkot. Kaptam is egy tippet rá, jó pénzt csinálhatnék belőle: „Megunta már a szervezési gondokat? Réka jutányos áron elintézi a piszkos munkát! Csak tárcsázzon és búcsút mondhat fesztiváljának!”

Persze nem ilyen egyoldalú a dolog. Vannak itt még elleshető **szép pillanatok**. Például ma este jövök fel a focidrukkerek zajából a szerkesztőségbe (pedig szeretem a focit), s az egyik lépcsőkanyarulatból felhallatszik, hogy valahol zongoráznak a színházban. Vagy a kolozsvári színisek öröme az előadásuk előtt, ahogy épp pontot tesznek államvizsga dolgozatuk végére. Mikor László Zita mély hangon elordít egy-egy mondatot a **Boldogtalanok**ban. Az is szép.

Kérdés bennem, hogy a határon túli társulatok hogyan reprezentálhatják magukat a válogatástól függetlenül? Mert a válogatás se kóser. Az viszont érdekes, hogy az utóbbi években fellendülő magyarság kérdése hogyan tükröződik egyre inkább vissza ezeken az előadásokon.

Tehát vannak ezek a távolságok és haldoklások. S vannak múltba révedő tekintetek és új generációk. Már csak megoldások kellene, hogy hogyan tovább ahhoz a bizonyos máshogyanhoz. **Fordulat** lesz majd biztosan, csak valószínűleg nem közös.

Itt már elért a meggy. Nálunk most nyílik a bodza.

biróRéka

RÉSZEG–MAGYAR fesztiválSZÓTÁR:

HRATULÁLO' – Gratulálok az előadáshoz. Sajnos nem tudtam megnézni.

ISZO ESSÖR – Elfogyott a pénzem, nem hívsz meg egy Unicumra is?

TEZINÉZ VA? – Láttalak egy előadásban, de nem emlékszem már rád.

MÉEZSÖR – Szeretnék még egy sört kérni abból, amelyik olcsóbb.

MOSVAJOKEÖSZÖR
GISVÁRDÁ – Most vagyok először ezen a fesztiválon, de az is lehet, hogy a többire nem emlékszem.

MÖZSEK LEFESZEM – Aludnék már, de ha még meghívsz egy sörre, akkor egy kicsit még maradhatok.

ESSZÖKECIT – Még elszívok egy utolsó cigit, és mehetünk.

AJJESZIGIT – Elfogyott a napidíjam, nem adsz egy cigarettát, légy szíves.

ÉNNEMKEK – Nem kérek többet inni... csak egy Várdakeserűt.

HONAELADÁSOMVA – Tudtam, hogy nem kellett volna ennyit inni.

kolozsiborsosGábor

[fókusz]

Nincs semmi baj

Újvidéki Színház – Fanny és Alexander

[lajstrom]

Mi jó az idei kiszárdai fesztiválban?

- a vihar utáni hűsölés
- hogy itt vannak a főiskolások
- Nánay István, mert nélküle el sem tudjuk képzelni
- újra itt van a kolozsvári színház
- a penyigei asszonyok fánkja, aminek tölteléke penyigei nemtudomszilvából készül
- van strand és ingyenes a belépés
- hogy láthattuk a Boldogtalanokat
- van idő/alkalom beszélgetni (főként azokkal, akikkel jöttünk)
- új színházak mutatkoznak be
- a foci EB-t nagy kivetítón közvetítik
- Jeles András hozzászólásai a szakmain
- többféle Unicum is kapható (normál és silver)
- hajnalban indulni haza és eltévedni a városban
- a kis.lap
- szeretheted a szakmatársaidat
- új szavakat tanulunk – pl. dróga
- madárcsicsergés
- gyönyörűek a büfés lányok
- a nézőtér az ismerőseid ugyanott nevetnek fel, mint te
- idén nincsenek szúnyogok!

Szilágyi Ágota, Balázs Áron

Vidovszky György rendezése **retrospektív keret**et szab a Bergman-adaptációnak: a filmben nyolc-tíz éves gyerekeket itt felnőttként látjuk viszont, akik úgy lépnek a színházi függöny elé, mintha az élettörténetük újrajátszására készülének. Az idős Fanny (Ábrahám Irén) és Alexander (Dukász Péter) egy gyerekdallal veti vissza magát az időben, az apa alakját is színpadra idézve. Ennek a keretnek lényeges gondolati tartalma van: a múlt újrajátszását egy trauma, egy elintézetlen dolog hívja elő. Bergman filmjében – kései, önéletrajzi alkotásról van szó – a trauma nem egyszerűen lélektani, nem pusztán a szeretett apa halálához, a meleg családi fészekből való kiszakadáshoz és egy rideg környezetbe való bekerüléshez, a megaláztatások kegyetlen sorozatához kapcsolódik. Hanem az elmúlás tudatához is, amely kikényszeríti a visszafordulást az időben, s a visszafordulásban az élettörténet elmondását. Csakhogy az élettörténet lényege szerint nem elbeszélhető. A trauma nem feloldható. Az egzisztenciális szorongásnak, amely az elmúlással szemben születik, nincs azonosítható eredete.

Tulajdonképpen az a kérdés, milyen **probléma** szervezi Vidovszky színpadi adaptációját. Nyilván nem a film cselekményének egyszerű visszaadása. Gyarmati Kata dramaturg úgy rendezi át az eredeti történetet, hogy a három, meghatározó világ – az Ekdahl népes színházi familiájának, Isac Jakobi furcsa, misztikus környezetének és a puritán Vergéru családjának – alakjai és a köztük lévő konfliktusok inkább egy-egy jellemző párbeszédbe, megjelenésbe tömörülnek. A hangsúly a szóke, törékeny Emilie Ekdahl (Szilágyi Ágota) és a püspök (Balázs Áron) megrázó, ellentmondásos viszonyára tevődik. Az **előadás ívét** ez alkotja, attól a pillanattól kezdve érzékeljük a baljós hangulatot, amikor ők az emeleti oszlopsor két végében állva beszélgetni kezdenek egymással, és minden további jelenet ehhez a kapcsolathoz, ennek következményeihez kötődik. A találkozást megelőző negyedóra kuszább, nehezebben követhető, mintha az előzmény gyors vázolásának és a család bemutatásának (érthető) igénye formálná: ám időszerűségben sem a közeg, sem a karakterek nem mélyülnek el jobban, noha pontos körvonalat kapunk róluk. Ebben a súlyozásban a szellemek bolyongta árkád-díszlet is a püspök világát fejezi ki inkább.

Visszatérve az újrajátszáshoz: ezt az előadás folyamán a felnőtt-gyerek ambivalens feszültsége jelzi, amelyen belül mind Dukász, mind Ábrahám hol nyolc, hol nyolcvan évesek. Ennél erősebb, vagy más jellegű színházi gesztus nincs a visszajátszott élettörténetből való **eltávolodásra**, a játékból való kilépésre; pedig sok utalást találunk színházi motívumokra (az előadás kerete, a karácsonyi játék, a babaház-bábozás, a maszkok) – ezek inkább motívumok maradnak. Bár egy kis hiányérzetet hagy maga után, Vidovszky előadása különleges atmoszférát teremt, bonyolult viszonyokat állít elénk a párhuzamos jelenetek kontrasztjaiban.

vargaAnikó

[fókusz]

tütyü

Az úr vadászni jár –Városi Színház, Kézdivásárhely

Rokonszenves mulattatók vették birtokukba tegnap este a Várszínházat. Szépen **muzsikált** négytagú bárzenekaruk a színpadfenékből kinövő baldachinon. Oldalt egy bárénekesnő és egy bárénekes segített megértenünk a szóbeli mondandót. Igen, Feydeau szárazon csakugyan nem könnyű falat.

Az úr vadászni jár – hirdeti a cím, szükséges tehát, hogy megtisztogassák indulása előtt a fegyverei csövét. Sikálja az asszony, és az asszonyra szemet vető házibarát, távolabb pedig maga Duchotel, aki vadászat ürügyén szokott elmenni hazulról, hogy megcsalogassa naiv nejét. Együtt pucol a szerelmi háromszög, **csőre töltve** a szituációt. Mókás ellenpontként felszendül Majláth Júlia nótája: „Imádok élni, imádok élni... imádok bátor szívvel semmitől se félni”. Bonyodalomra gerjedve, komótos-sebtében elhagyják a hármak a családi fészket, hogy az Athene utcai örömotthonban kifejlődjék közöttük a félreműködések kusza hálózata. Az utolsó felvonásra aztán visszatérnek lelepleződni, és életfogytig tartó hűségkompromisszumot fogadni. Tütyü – kedveskednek egymásnak a házasság felek az érzelmi bemutatkozáskor, végül rezignált tütyü a kompromisszumkötés ámenje.

Könnyen utaztatható, bármilyen kicsi színpadon elhelyezhető, spanyolfalszerű **díszletháttérrel** készült előadás érkezett Kisvárdára. Kolcsár József rendezésén megérezni, hogy nem csak a fellépő-helyek színpadmérete lehet változatos, hanem a nézőteret megtöltő közönség érdeklődése is. Ne veszítsék el a fonalat a legkevésbé Feydeau-fogékony színházlátogatók sem! – ez lehetett a vezérelv, amikor zenekart, énekeseket fogadtak a produkcióhoz, hogy dalbetétekkel értelmezzék a szituációkat, vagy kössék össze velük a párbeszéd követése során elvesztett gondolatfonalat. A **színészi játék** szintén attraktív.

Az arcizmok erőteljes mozgatása, a jelentésközvetítő járás (hangsúlyos odamozdulások a megszólalás helyére) és a túlartikulált beszéd ugyancsak a közérthetőség (a tütyü) szándékát szolgálja. Biztos vagyok abban, hogy ezek a színészek egyéb, szűkebb közönségrétegnek szánt előadásban, egészen más eszközökkel is képesek lennének hatni.

Korábban, már a Jóccakát, mama! méltatása okán szerettem volna lejegyezni

– hely hiányában nem tehettem –, én azt tartanám igazságosnak, ha a kisvárdai versenyfesztivál, amiként a POSZT is, **kategóriákra** bontottan folynék. Nem gondolom száműzendőnek ezekről az ingyenc keveseknek játszó alternatívokat, és a népszerű lélektani darabokkal, vagy a mulattató produkciókkal jelentkezőket sem. Jelenleg egyazon estén látom Ingmar Bergman művének átdolgozását a csökkentett volumenű Feydeau-komédiával, s nem tudom úgy csoportosítani az élményem közvetítésére való szókincsemet, hogy az elmarasztalással vagy a dicsérettel össze ne keverjem az olvasóban a játékminőség szféráját a műfajok rangjáéval. Ugyanez a dilemma nyomja a díjakról döntők lelkét, kiknek a sorsa a valamikori televíziós „Ki mit tud?” vetélkedők zsűriével egyező: képletesen szólva, közös értéktengelyen bírálják el a versmondót a kardnyelővel. Ez nekünk árt.

baloghTibor

Orbán Levente, Lung László Zsolt

[lajstrom]

Mi nem annyira jó az idei kisvárdai fesztiválban?

- a fesztiválkocsmát besátorozták (bár, ha az esőt nézzük...)
- már a jegyek sem színesek, de legalább fizetni kell értük
- nem lehet a közelben cigarettát és szendvicset kapni
- a foci EB-t nagy kivétítón közvetítik
- kávégép kéne, ami jó kávé főz
- elavult a fizikai arculat (panók, feliratok, műsorfűzet, szandál-zokni viselet)
- éjfél után a Rákóczi stúdióban nem tudunk

aludni, a színészek (nézők) miatt

- hiányoznak nekünk a komáromiak, a szabadkaiak és az udvarhelyiek, a várótermesek és a Tanyaszínház
- nagyon unjuk ismételtetni, ezért nem említjük a technikai feltételeket
- delegációt a színházaktól!

- a társaim mindig nyitva hagyják a zacskit, s a kenyér megszárad
- több kritikust!
- a rendezők védjék meg az előadásaikat a kritikuskok előtt
- ebédeljünk mindannyian együtt
- arcunk tükrözzön nagyobb szakmai öntudatot
- bulizzunk!

[magam.magam]

Bíró József és az övéi

[lajstrom]

Marosvásárhelyi Művészeti Egyetem,
végzősök (3. év)

Teatrológia szak:

Ambrus Gyöngyvér
Keresztes Franciska
Kincses Kata
Máthé Tekla Noémi
Madaras Melinda
Orbán Enikő
Pálffy Zsófia
Réman Orsolya
Szepessy Katalin
Tamás István

Koreográfia szak:

Benő Barna Zsolt
(Bekecs Néptáncgyűttes)
Deák Orsolya
Ivácson László
(Háromszék Táncgyűttes)
Kásler Magdolna
(Maros Művészegyüttes)
Lengyel Ildikó
(Maros Művészegyüttes)
Szabó Piroska Erika
(Maros Művészegyüttes)
Szász Péter
(Maros Művészegyüttes)
Törzsök Zsuzsánna
(Maros Művészegyüttes)
Varró Huba

[lajstrom]

Ungvári Zrínyi Ildikó könyvei:

A látott lét dramaturgiája.
Formakísérletek az abszurd és a posztmodern határán.
Mentor Kiadó, Marosvásárhely, 2001.

Látványolvasás. Színházi tanulmányok. KompPress, Kolozsvár, 2004.

Bevezetés a színházantropológiába.
Színháztudományi tankönyv.
Marosvásárhelyi Színművészeti Egyetem Kiadója, 2006.
(Második, javított és bővített kiadás. Mentor Kiadó, Marosvásárhely, 2011.)

Képből van-e a színház teste?

Tér, kép, test és médium a kortárs színházban. Mentor–UartPress, Marosvásárhely, 2011.

Bíró József Jászai-díjas, elismert színművészünk, a Kolozsvári Állami Magyar Színházon – anyaszínházán – kívül is számos helyen látjuk színpadon Erdélyben és Erdélyen kívül is, mint státuszilag szabadúszót. Kiszárdán néhány napja a szatmárnémetiek Boldogtalanokjában Özvegy Hüber Evermódnét, a főhős édesanyját játszotta, nem éppen kánonkövető módon. Ma mint a kolozsvári Babeş–Bolyai Tudományegyetem végzős színi évfolyamának osztályvezető tanárát láthattunk a kiszárdai éjszakában felszabadult, tanítványaival együtt örvendező pedagógusként.

Hogyan van ez a Te sok vendégszerepléssel? Minap olvastam ugyanis a kiszárdai lapok egyik interjújában, hogy a társulatban való lét inkább ad alkalmat a fejlődésre, hiszen váltakozva, ismeretlen helyeken elegendő a bevált gyakorlat megcsillantása, míg helyhez kötötten a művész kénytelen a változtatásra, hogy ne unják meg.
– Érdekes, én nem így gondolom. Nekem minden egyes alkalom új feladat, új tanulási lehetőség. Tompánál kezdtem, aki oda tudta a színházcsinálásával szoktatni a nagy rendezőket. Megyek akár Bukarestbe, akár Budapestre... Şerbantól, Purcăretétől, Mugurtól lehet tanulni, velük dolgozni élvezet, de hosszabb ideje Keresztes Attila hívására is mindig megyek. Augusztusban, évad elején próbálunk inkább, aztán már a közepe felé inkább maradok egy helyben, meg a tanítás miatt is.

Mi lesz a következő?

Már elkezdtem próbálni
Sepsiszentgyörgyön Spiró György
Az imposztorjának címszerepét,
szeptemberi bemutató.

Hallgatóid írták és rendezték a 10 című, önmagukat prezentáló játékot, amely itt is nagy sikert aratott. Hogyan fejlődött ki az az érzés, hogy egy sokat játszó, keresett, elfoglalt, ikonikus színész belevág a tanításba, s minek a reményében?

Ezt az egyetemi kar létrejöttékor elkezdtem, aztán kihagyás után most ezt a teljes három évet végigvittem, s Marosvásárhelyen is volt idén egy évfolyamom. Egyszerűen veszélyben éreztem a szakmámat. Nem tudunk azért leállni, én és a kortársaim, hogy bevárjuk, mikorra tanulnak meg a főiskolákról kijövők beszélni, jární, színházi nyelven gondolkodni. Nekiálltam, hogy megpróbáljam magam is gyorsítani ezt a folyamatot. Én el voltam és el vagyok kényeztetve, nagy rendezőktől tanulok és nagyszerű elődöktől tanultam. Azt gondoltam, miért tartanám én ezt meg magamnak, miért ne gyümölcsöztessen. Van mit és van kinek tanítani – és ez engem boldogít. Ráadásul állandó tréningben kell lennem. A diák azonnal ráérez a hamisságra, nem lehet kamuzni.
Most azt szeretném, ha ez a tíz gyerek együtt továbbmenne mesterképzésre, mert ez egy összeforrt évfolyam, többre mennének, ha együtt maradhatnának.

A saját színészetedre hogyan hat vissza a tanítás?

Azt látni rajtam a színpadon.

[fókusz]

Tíz szép szál mikrofon

10 – Kolozsvári BBTE, Magyar Színházi Intézet

Nem hittem, hogy az idei évadban legjobban és – egyáltalán – igazít, hangosat, valódit egy fehér vászonhengeren kacagom, amint elrettent egy széktámlát.

Ezen a késő éjszakán,
a kolozsvári végzős
színészévfolyam estjén
ez is megtörtént. Tíz
mikrofon mögött tíz
feketébe öltözött fiatal,
három fiú, hét leány.
Egyszerre puritán és
egyszerre **mindent**
ígérő helyzet.

Ez utóbbit váltják be.
Ritmusgyakorlatok,
figyelmet fenntartó
játékok sora. Ágnes
Ágnesként csak néz

(nevek kivetítve), de ez elég. Júlia elneveti a nevét. Zsolt barokk operaáriával unatja halálra társait. Bence breakelve tekereg, Csaba székelykesergőbe süvölti a mottóját. Csábos lánynak elég a telefonszáma, hirdetésmellékletül. Másik csábos lány úgy vetkezik, hogy aztán izompacsirta háta meredezik fenyegetően. Minden készségnek megvan a rövid, hatásos prezentációs tere, ugyanakkor a vicces tematikák vésszesen kerülgetik a SZÍNHÁZ és a színjátszás mibenlétének vérkomoly meghatározását. Tanultak énekelni: énekelnek. Van vizuális, animációs, szociálisan felelős, pszichológiailag határátlépő, nonverbális és cirkuszművészeti színház és a hozzájuk rendelt mozgássorok és hangeffektusok előállítás. Ezekhez mutatják meg, hogyan báboznak, mozdonyként vagy Mercedes-autóként hogy fújtnak, cöcögnek, zizegnek. Ha kell, gregoriánt énekelnek, ha kell, rap-et. És rendületlenül mosolyognak, mint a harmincas évekbeli amerikai revüben, de lázadóak, ha ki kell mondani: minden a pénz miatt történik.

Ebben a gyors számvetésben és színházpedagógiai **edukációs show**-ban felvillan a közös játék öröme és a felelőssége is. Erődemonstráció, nagy tétikkel, de önironikus paródia is. A csapatépítő színház olyan tréningbe torkollik, ahol már cirkuszi emberpiramist formáz a három legény: és a felsők elfelejtenek leszállni, a legfelső pedig csavargatja a középső fejét.

Nagy tétiket is könnyedén, erőlködés és az erőlködés látszata nélkül csinálni: ezt is tanulni kell. A végső képben az irónia a színház demitizálásába fordul: a Queens himnikus dalára a színházi ájult áhítat közhelybe forduló nagy idézeteit sorolják.

Bíró József tíz tanítványa maga írta és rendezte mindazt, amit meg akartak mutatni a tanulással és egymással töltött három esztendőről. Hirtelen, élesen felvillantott képek a színészpedagógiai műhelymunkáról és a készségek alakulásáról. Remek ritmusban, teljes intenzitással, erős hatással. Nem kell senkit kiemelni. Létszámukban, **összehangoltságukban**, dinamikájukban és

közös gondolkodásuk harmóniájában van most az átütő erő. Pont akkor van élesen vége ennek a kontrollált és fegyelmezett revünek, mikor már önismétlővé, egymás mellé rendelővé kezdene válni az egyveleg. Így ott marad a kérdés: még, folytassátok.

Budai Katalin

[lajstrom]

BBTE, Kolozsvár,
végzősök (3. év)

Színész szak:

Albert Júlia
Ábrahám Ágnes
Bíró Krisztina
Daróczi Noémi
Imre Éva
Sigmond Rita
Simó Emese
Marosán Csaba
Molnár Bence
Vatány Zsolt

Színháztudomány

(színházi újságírás) szak:

Adorjáni Panna
Bartha Lóránd
Bodoki Halmen Kata
Szőke Zsolt
Vékony Biborka

[lajstrom]

Visky András

(költő, drámaíró, dramaturg,
tanár, szerkesztő, művészeti
aligazgató)

színházi könyvei:**Esszék, tanulmányok:**

Megváltozhat-e egy ember
(Korunk, 2009)

Írni és (nem) rendezni
(Koinónia, Kolozsvár, 2002)

Hamlet elindul (Szivárvány,
Chicago – Mentor,
Marosvásárhely, 1996)

Drámák:

Juliet (Theatre Y, Carol
Stream IL, 2007)

A szökés (Koinónia Kiadó,
Kolozsvár, 2006)

Tirami sù (Koinónia Kiadó,
Kolozsvár, 2006)

Júlia (Magyar Rádió Rt. –
Fekete Sas, Budapest, 2003)

„Nem az illúzió elkerülésének a mikéntje a cél. Csak az esetlen illúzió nem képes meggyőzni bennünket. Viszont a gyorsan változó benyomásokból összeálló illúzió állandó szárnyalásra indítja a képzeletet.”

(A címoldal egy neves magyar, a hátoldal egy neves külföldi rendező gondolatait tartalmazza nyolc napon át; a két nevet csak utolsó nap áruljuk el.

Az idézeteket kolozsvári színház szakos hallgatók gyűjtötték.)

[mai.program]

10.00 Szakmai beszélgetés

Művészetek Háza, Pódiumterem

18.00 Bánk Bán

Tamási Áron Színház,

Sepsiszentgyörgy

Művészetek Háza, Színházterem

21.00 Übű király

Kolozsvári Állami Magyar Színház

Várszínpad

24.00 Tartuffe

Újvidéki Művészeti Akadémia

Művészetek Háza, Kamaraterem

[kisvárdai.lapok]

a Magyar Színházak XXIV. Kisvárdai
Fesztiváljának napilapja

Felelős szerkesztő: **Zsigmond Andrea**

Állandó munkatársak: **Balázs Nóra, Balogh Tibor,
Biró Réka, Demeter Kata, Fazakas Márta,
Varga Anikó**

Fotók: **Révész Rebeka, Nagy Belián**

Nyomdai előkészítés: **Kalán János**

Nyomdai kivitelezés: **Gprint Iroda**

Felelős kiadó: **Nyakó Béla**

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szinhaz.hu

A Magyar Színházak

XXIV. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Emberi Erőforrások Minisztériuma,

Nemzeti Kulturális Alap, Kisvárdai Város Önkormányzata

[távolból]

Sms-fal

„Ugye még mosogatórongyfáradtként is mosolyogtok? Ugye már az idő is nektek kedvez? Tudjátok, milyen az ég, ha felhős? Telenor. Ezt mind meg kellett írjam, mert nem tudok aludni... Várda felborította a bioritmusomat.

Puszik nektek erőt!”

„Nem szerválsz nekem 2 helyet a Bányavirágra? És nem jelzel, hogy a temesvári színház valszeg megérkezik 17 óráig és be szeretne jutni? Kellene tudni, milyen opciók vannak, s lesz-e hely.”

„elég lesz 4 tasak 40 grammos.
preferenciák: piros tillburry (nem ízesített), domingo, camel (állítólag január óta lehet kapni 790 ft.ért 30-40 grammos csomagot).
még mehet: helikon, primus, billiard, ha nem találsz az előző kettőből.
semmi szín alatt: szofi :P
hogyan telik? erre nyilván csak akkor kell válaszolni, ha akad annyi idő. teljen jólul :)”

„Mi a reggeli kávé mellé a feszítújságot olvassuk! Nagyon élvezem! Örvendtem a mosolygós képednek. De élvezed azért a színház-dömpinget? Puszi, Anyu”

„Szerintetek a fesztivál büf a fesztivál büfé? Esment csókolatlak a távolból benneteket és termékeny éjszakát kívánok! Tudjátok, hogy csúfokodnak a zújságírok? Cikk cikk cikk... :P”

buszról hazafele „A Táncműhely és a Figura napi 24 órát volt képviselve a fesztivátorban :) de most hallanátok, milyen csend van. Még cigiszünetben is alszik a banda...”

„...nemrég értünk haza. Most szét vagyunk esve, de reggel egybekelünk....”